

Gjennemsnitslevetiden for dem, der have kjøbt Livrenter ved Kapital-Indbetaling, for at tage et Exempel, har vist sig at være større end den, man har lagt til Grund, den Gang Forretningen blev sluttet, er det jo klart, at ethvert Aar, de Paagjældende leve ud over den beregnede Gjennemsnitslevetid for denne Klasse, er et ligefremt Tab for Anstalten. Det vilde derfor efter min Opfattelse være meningsløst, om man vilde udbetale en Bonus ogsaa til den Klasse Interessenter. Der er i Bemærkningerne til Lovforslaget gjort saa udførligt Rede for den Maade, hvorpaa Bonusudbetalingen skulde komme tilfode, at jeg ikke i Diebliffet skal komme dybere ind derpaa. Jeg skal endnu kun gjøre opmærksom paa et Par enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger for det ærede Thing. Den ene af disse Bestemmelser, som jeg vil gjøre opmærksom paa, er den, der findes i § 15, saavidt jeg mindes, og som gaar ud paa, at Tvist om, til hvem af forskjellige Personer den en Police tilkommende Bonus skal betales, ikke skal kunne søges afgjort ved de almindelige Domstole, men at der institueres en særlig Domstol til i sidste Instants, altsaa uden Appel, at afgjøre slige Stridigheder. Jeg anser dette for at være en heldig Bestemmelse, ikke blot fordi almindelig Rettergang om saadanne Spørgsmaal jo, som bekendt, kan tage meget lang Tid, naar den skal føres gennem de forskjellige Instanser, men en endnu vægtigere Grund for mig har det været, at paa den Maade vilde disse Spørgsmaal blive afgjorte uden nogen Udgift for Parterne. Naar man nemlig erindrer, at Spørgsmaalet jo ofte vil kunne dreie sig om forholdsvis ubetydelige Pengebeløb, forekommer det mig at være saa meget mere at anbefale, at Stridsspørgsmaalene kunne finde en hurtig og billig Afgjørelse, billig i den Forstand, at den ikke koster Penge, medens at det gennem de almindelige Domstole er kostbart og tidsspildende, medtager lang Tid, at saae Spørgsmaalene bragte til Afgjørelse. Paa dette Punkt har der været Uenighed i det andet Thing og mellem mig og Flertallet i det andet Thing om, hvad der kunde anses for at være en passende Løn til den extraordinære Dommerkommission. Jeg drifter mig ikke til at paastaa, at det Beløb, som Flertallet i det andet Thing har indsat i Lovforslaget, og som altsaa findes i dette, som det nu foreligger, ere saadanne, at Arbeidet ikke kan blive udført for den Betaling, men jeg tror ikke, at det er muligt for Noget at angive, hvilket Omfang det Arbejde vil faae, som vil blive

inddraget under denne Kommissions Afgjørelse, og jeg skjønner ikke rettere, end at, naar man instituerer en saa extraordinær Domsmyndighed som denne, hvortil man selvfølgelig ønsker at knytte de bedste Kræfter — det er jo i selve Lovforslaget angivet, at det kun er af Høiesterets- og af Overrettsdommerne, at Kommissionsmedlemmerne kunne tages — er der ikke egentlig Anledning til at være saa særlig økonomisk med Henhyn til det Honorar, som man sætter Regjeringen i Stand til at betale til Kommissionen. Det er et Beløb, der jo vil blive at udbetale af Anstaltens Formue og ikke af Statskassen. Et andet Punkt, som jeg allerede nu vil henlede Opmærksomheden paa, er den ny § 19, som er kommen ind i Lovforslaget under dets Behandling i det andet Thing. Jeg har under Forhandlingerne der gjort gjældende, at denne nye Paragraf ikke har noget som helst at gøre med et Lovforslag om Bonusudbetaling til Interessenter i Livsforsikringsanstalten, og denne Betragtning fastholder jeg fremdeles. Paragrafen gaar jo ud paa at nedsætte Renten af nogle Aaen af Anstaltens Formue, af hvilke der nu svares 4½ pCt., til 4 pCt., ja endogsaa at nedsætte den fra et Tidspunkt, der ligger tidligere end det tidligste, til hvilket Selstabet vil kunne opsigte disse Prioriteter, det vil altsaa med andre Ord sige, at man, paa samme Tid man foretager en Bonusudbetaling til Anstaltens Interessenter, ogsaa vil foretage en Bonusudbetaling til nogle faa af Anstaltens Debitorer. Det er en Bestemmelse, som jeg hverken finder hører hjemme i det af mig fremsatte Forslag, hvis Titel jo iøvrigt i denne Anledning er bleven lidt forandret, eller som jeg i og for sig kan anse for at være heldig. Til disse Bemærkninger om Anledningen til Lovforslagets Fremkomst og om enkelte Bestemmelser i Lovforslaget skal jeg for Tiden indskrænke mig.

Th. Nielsen: I Samlingen 1867—68 fremsatte den daværende Finansminister her i Landsthinget et Forslag til Lov om Oprettelse af en af Staten sikret Anstalt til Forsørg for Alderdoms og Døds Skyld. Meningen med dette Forslag, var især at være imødekommende overfor de mindre bemidlede Klasser. Man gjorde den Gang fra Ministeriets Side gjældende, at den bestaaende Anstalt af 1842 i temmelig ringe Grad varetog de ubemidlede Klassers Døds, ja næsten umuliggjorde dem at benytte den, derved at den f. Ex. fordrøede Marspræmie, at de Paagjældende selv skulde betale Løgen, og derved at det var meget vanskeligt at faae Præmierne indbetalte. Det var ikke